

ITE

INTEGRATION THROUGH EDUCATION

ZAŁĄCZNIK 4

Opis kultur

Indywidualizm vs Kolektywizm

Indywidualizm można zdefiniować jako system społeczny o luźnej strukturze, w którym od poszczególnych osób oczekuje się, że będą interesować się wyłącznie sobą i swoją najbliższą rodziną. Przeciwnie - kolektywizm, to zwarty system społeczny, w którym ludzie mogą oczekiwać, że ich krewni lub członkowie konkretnej grupy, do której oni sami należą, będą się nimi zajmować w zamian za całkowitą lojalność. Stosunek społeczeństwa w tej typologii jest odzwierciedlany w obrazie własnym jednostki, która definiuje siebie w kategorii „ja” lub „my”.

Przykłady państw

Indywidualizm: Niemcy, U.S.A., Australia

Kolektywizm: Japonia, Arabia Saudyjska, Wenezuela

Kultura wysokiego kontekstu vs Kultura niskiego kontekstu

Kontekst najlepiej zdefiniować jako zbiór bodźców towarzyszących aktowi komunikacji, takich jak: mowa ciała; ton głosu; dystans fizyczny między rozmówcami; pora dnia; pogoda; okoliczności (np. uroczystość upamiętnienia okresu wojennego); normy społeczne, lokalizacja geograficzna i inne czynniki zewnętrzne. Zasadnicze różnice pojawiają się na etapie przekazywania informacji. W zależności od liczby informacji przekazywanych za pomocą mowy ciała, gestów i komunikacji niewerbalnej kulturę dzielimy na kulturę wysokiego kontekstu i kulturę niskiego kontekstu. Kultura wysokiego kontekstu zawiera wiele elementów ukrytych w przekazie bezpośrednim, a kontekst komunikatu pomaga zrozumieć jego znaczenie. W konsekwencji wiele przyjmuje się za pewnik. W kulturze niskiego kontekstu bardzo niewiele bierze się za pewnik. Wiąże się to z koniecznością bardziej szczegółowego wyjaśniania, ale jednocześnie istnieje wówczas mniejsze ryzyko nieporozumień, szczególnie w obecności osób z innej kultury.

Przykłady państw

Kultura wysokiego kontekstu: Japonia, Arabia Saudyjska, Chiny, Rosja

Kultura niskiego kontekstu: Niemcy, U.S.A., Holandia

ITE

INTEGRATION THROUGH EDUCATION

Kultura monochroniczna vs Kultura polichroniczna

Innym czynnikiem, który pozwala przyjąć istnienie dwóch różnych typów kultury są różne sposoby postrzegania czasu oraz rozumienia idei punktualności. W kulturze monochronicznej znaczenie mają punktualność, harmonogramy i terminarze. W kulturze polichronicznej więcej uwagi poświęca się pojęciom związku i czasu, a grafiki i terminarze nie podlegają sztywnym ramom.

Przykłady państw

Kultura monochroniczna: Japonia, Niemcy, U.S.A.

Kultura polichroniczna: Brazylia, Kenia, Arabia Saudyjska, Indie

Kultura zadaniowa vs Kultura relacyjna

W kulturach zadaniowych podstawowym sposobem osiągnięcia celów jest umiejętne zarządzanie zadaniami i czasem. Osoba „dobra” lub odnosząca sukcesy to taka, która w sposób efektywny „wykonuje swoją pracę”. Kultury relacyjne starają się osiągnąć swoje cele w nieco inny sposób. W systemie tym grupa, do której przynależy dana osoba, stanowi zasadniczą część jej tożsamości, a cele osiągane są poprzez nawiązywanie relacji. Decyzje podejmowane są albo odgórnie albo po osiągnięciu szerokiego konsensusu.

Przykłady państw

Kultura zadaniowa: Szwecja, Niemcy, U.S.A.

Kultura relacyjna: Japonia, Arabia Saudyjska, Indie, Rosja

Kultura ceremonialna vs Kultura nieceremonialna

W kulturze ceremonialnej niezwykle istotne jest uwzględnianie hierarchii społecznej, użycie oficjalnych tytułów oraz okazywanie szacunku osobom o wysokim statusie społecznym. Ludzie wychowywani w kulturze nieceremonialnej nie przywiązują dużej wagi do tego typu zachowań. Chętniej pracują w takich strukturach, które nie określają hierarchii i jasnych podziałów społecznych i w których jest większa tolerancja oraz więcej miejsca dla różnorodności.

Przykłady państw

Kultura ceremonialna: Tajlandia, Arabia Saudyjska, Rosja, Wenezuela, Dania

Kultura nieceremonialna: U.S.A., Meksyk